

ת.א. 13551-07-15

בבית משפט השלום

בית אבי-יפו

**כפוף לבקשה למתן צו שיפוטי
לעיכוב פרסום ברבים**

בענין:

עמוס שוקן ת.ז. 08145450

מרחי זלמן שוקן 21 תל אביב

על ידי ב"כ עוה"ד זאב ליאונד (מ.ר. 135

מנחם ויצמן (מ.ר. 15098) ואו אלון נדן

ואו ליאור וינגנסקי (מ.ר. 21260) ואו

(מ.ר. 43463) ואו רעות כהן (מ.ר. 5927

ואו אסף סקרבימק (מ.ר. 65673)

כולם מנושרד זאב ליאונד ושות' עורכי

דתי יהודה חלוי 23, מגדל דיסקונט, ת.

טל: 03-5170881, פקס: 03-5170885

נגד

1. יחב יצחק ת.ז. 054878483

2. עיתונות זהב בע"מ ח.פ. 12196650

שניהם מרחי חיים זכאי 3 פתח תקוה

**בקשה - במעמד
פרסום ברבים של**

בית המשפט הנכבד מתבקש בואת ליתן - במעמד צד

הנתבעים (שטרס הוגט) - בין פרסום תוכן כלשהו מכ

ההוגנה - לפרק זמן של 14 ימים, תחל ממועד הגשת כו

כמו כן, מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן - במעמד צד אחד - צו המעכב זמנית פרסום ברבים של דבר הגשתה ותוכנה של הבקשה דנן, ושל הבקשה הדוחפת ליתן החלטת בבקשה דנו במסגרת פגרת בתי המשפט, המונשת במקביל לבקשה זו; תגובות הנתבעים לבקשות אלו; תשובות התובע לתגובות הנתבעים לבקשות אלו, והחלטות השיפוטיות ביחס לבקשות אלו, וכל זאת עד להחלטת אחיה של בית המשפט הנכבד.

בנוסף מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים בחוצאות בקשה זו, בתוספת שכ"ט ב"כ התובע בצירוף בע"מ כדין.

החדגשות בבקשה זו - אינן במקור.

ואלו גימוקי הבקשה:

G:\comm\docs\210003\00008\G181068-V001.docx

כפוף לבקשה למתן צו שיפוטי
לעיכוב פרסום ברבים

בענין:

עמוס שוקן ת.ז. 08145450

מרח' זלמן שוקן 21 תל אביב

על ידי ב"כ עוה"ד זאב ליאונד (מ.ר. 8135) ו/או

מנחם ויצמן (מ.ר. 15098) ו/או אלון נדב (מ.ר. 23669)

ו/או ליאור ויגנסקי (מ.ר. 21260) ו/או דור ליאונד

(מ.ר. 43463) ו/או רעות כהן (מ.ר. 56927)

ו/או אסף סקרבניק (מ.ר. 65673)

כולם ממשד זאב ליאונד ושות', עורכי דין ונוטריון

רח' יהודה הלוי 23, מגדל דיסקונט, ת.ד. 29765 תל אביב 6129701

טל: 03-5170881, פקס: 03-5170885

התובע

נגד

1. יואב יצחק ת.ז. 054878483

2. עיתונות זהב בע"מ ח.פ. 512196650

שניהם מרח' חיים זכאי 3 פתח תקוה

הנתבעים

בקשה - במעמד צד אחד - לעכב זמנית
פרסום ברבים של כתב ההגנה של הנתבעים

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת ליתן - במעמד צד אחד - צו המעכב זמנית פרסום ברבים של כתב ההגנה של הנתבעים (שטרם הוגש) - בין פרסום תוכן כלשהו מכתב ההגנה ונספחיו ובין פרסום מסמך כלשהו המצורף לכתב ההגנה - לפרק זמן של 14 ימים, החל ממועד הגשת כתב ההגנה של הנתבעים לתיק בית המשפט.

כמו כן, מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן - במעמד צד אחד - צו המעכב זמנית פרסום ברבים של דבר הגשתה ותוכנה של הבקשה דין, ושל הבקשה הדחופה ליתן החלטה בבקשה דין במסגרת פגרת בתי המשפט, המוגשת במקביל לבקשה זו; תגובות הנתבעים לבקשות אלו; תשובות התובע לתגובות הנתבעים לבקשות אלו, וההחלטות השיפוטיות ביחס לבקשות אלו, וכל זאת עד להחלטה אחרת של בית המשפט הנכבד.

בנוסף מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים בהוצאות בקשה זו, בתוספת שכ"ט ב"כ התובע בצירוף מע"מ כדין.

ההדגשות בבקשה זו – אינן במקור.

ואלו נימוקי הבקשה:

א. הצדדים

1. התובע, **עמוס שוקן**, הינו דירקטור בהוצאת עיתון הארץ בע"מ, המוציאה לאור את עיתון "הארץ", ופועל בתחום העיתונות מזה עשרות בשנים.
2. הנתבע 1, **יואב יצחק**, הינו עורך אתר האינטרנט "News1 מחלקה ראשונה" (להלן: "**אתר News1**"), שבו פורסמה הכתבה נשוא התביעה, ומי שאחראי לפרסום דברי לשון הרע כלפי התובע.
- הנתבעת 2, **עיתונות זהב בע"מ**, הינה הבעלים והמוציאה לאור של אתר האינטרנט News1, שבו פורסמה הכתבה נשוא התביעה, ומי שאחראית לפרסום דברי לשון הרע כלפי התובע.

ב. התביעה

3. התובע הגיש לבית המשפט הנכבד תביעת דיבה, בגין כתבה שפרסמו הנתבעים, ביום 20.6.15 או בסמוך לכך, באתר News1, העוסקת בסחיטתו, כביכול, של התובע, עמוס שוקן, על ידי עו"ד רונאל פישר, ובתוצאותיה.
4. כמפורט בכתב התביעה, התובע ייחד את תביעתו **למספר דיבות ספציפיות בלבד**, המופיעות בכתבה מיום 20.6.15, המסומנות להלן בקו תחתון:
 - 4.1. בכותרת הכתבה נכתב:

"פישר מסר: סחטתי את עמוס שוקן"

- 4.2. בכותרת המשנה נכתב:

"עו"ד רונאל פישר מסר לגורם מקורב, כי הוא כפה גניזת תחקיר נגדו שהוכן בעיתון הארץ לאחר שאיים על בכיר בקבוצת שוקן: אם תפרסמו נגדי את התחקיר, אדאג לפרסם בתקשורת מידע שיפיל את עמוס שוקן • התחקיר נגדו אכן נגנז וחלקים ממנו פורסמו ב- News1"

- 4.3. ברשת הכתבה, מצד שמאל, הופיעה תמונת עו"ד רונאל פישר, עם הכיתוב: **"פישר. כפה גניזה"**.

- 4.4. בכותרת הביניים של הכתבה נכתב: **"המידע החדש - הסחיטה"**.

- 4.5. מיד מתחת לכותרת הביניים של הכתבה נכתב: **"עתה אנו מגלים – בעקבות מידע חשוב ומוצק ביותר שהובא לידיעתו, שאף הוצלב בימים אלה, כי עו"ד פישר מסר בזמנו לאדם- מקורב מאוד, כי הצליח לכפות גניזת התחקיר הסנסציוני כנגדו לאחר שנפגש עם בכיר מאוד בקבוצת שוקן, ואיים עליו: אם תפרסמו נגדי את התחקיר, אדאג לפרסם בתקשורת מידע שיפיל את עמוס שוקן. פישר שוחח עם גורם מסוים לפני הפגישה, ושיתף אותו בכוונתו להשתמש ב"נשק יום הדין" כדי לכפות גניזת התחקיר. לאחר פגישת הסחיטה מסר לאותו גורם: המסר עבר. הם לא יפרסמו את התחקיר"**.

העתק מהכתבה מיום 20.6.15 מצ"ב **כנספח 1**.

כותרת הכתבה, כותרת המשנה, הכיתוב מתחת לתמונת עו"ד רונאל פישר, כותרת הביניים, והקטעים המסומנים בקו תחתון, מיד מתחת לכותרת הביניים של הכתבה, בסעיף 4.5 לעיל, ייקראו להלן: **"הפרסום"**.

5. מקריאת מכלול הפרסום מבין הקורא הסביר, כי עו"ד רונאל פישר סחט את התובע; וכי סחיטת התובע על ידי עו"ד רונאל פישר הצליחה; וכי כתוצאה מסחיטת התובע על ידו לא פורסם התחקיר כנגד עו"ד רונאל פישר. הפרסום מייחס לתובע כניעה לסחיטה, כביכול, שבוצעה כלפיו על ידי עו"ד רונאל פישר, אשר הביאה לכך, שהתחקיר שהוכן בעיתון הארץ כנגד עו"ד רונאל פישר "נגנז" ולא הובא לידיעת הציבור.

6. הפרסום שביצעו הנתבעים כוזב וחסר שחר, והעובדות לאשורן שונות בתכלית: בשנת 2008 הכין העיתונאי אמיר זוהר תחקיר על עו"ד רונאל פישר, שהועבר לבדיקה משפטית. בעקבות הבדיקה, שכללה, בין היתר, פגישה בה השתתפו פרקליטת העיתון עו"ד טלי ליבליך, ביחד עם העיתונאי אמיר זוהר ועורך "מוסף הארץ" דאז ניר בכר, עם עו"ד רונאל פישר, ולאחר שהתברר, כי קיים קושי לבסס את הטענות המועלות בתחקיר, ולתמוך אותן בראיות, אם תוגש תביעת לשון הרע בגינו, החלטת פרקליטת העיתון היתה שאין לאשר את פרסומו. לעמדה זו הצטרף גם עורך "מוסף הארץ" דאז ניר בכר ולכן הוחלט לא לפרסם את התחקיר.

התובע לא ידע על כך שהעיתונאי אמיר זוהר עומד להכין תחקיר על עו"ד רונאל פישר; לא ידע שהוכנה כתבת תחקיר כזאת, לא נכת בפגישה שהתקיימה באותה עת בין פרקליטת העיתון, העיתונאי ועו"ד רונאל פישר, בנוגע לתחקיר; והחלטתה, שלא לאשר את פרסום התחקיר בעיתון, גודעה לתובע רק בדיעבד ולאחר זמן.

7. פרסום דברי הדיבה הקשים והחמורים על ידי הנתבעים, בפומבי, באתר News1, גרם לפגיעה קשה בתובע, לרמיסת כבודו ברבים, לביזוי ולחשפלתו, והסב לו עוגמת נפש קשה.

8. **הנתבעים לא פנו לתובע, בטרם פרסום הכתבה מיום 20.6.15 לשם קבלת תגובתו**, והפרו בכך את חובתם החוקית והאתית, לקבל את תגובת התובע, ולבדוק, בין היתר, באמצעותה, האם הדברים שנכתבו בכתבה הינם נכונים או לא. בכך פעלו הנתבעים בחוסר תום לב משווע, ואף מתוך זדון וכוונה לפגוע בתובע.

ג. התנהגות הנתבעים לאחר הפרסום נשוא התביעה

9. ביום 22.6.15 שלח ב"כ התובע, עו"ד זאב ליאונד, מכתב דרישה בגין הוצאת לשון הרע, לנתבע 1, יואב יצחק. הנתבע 1 נדרש במכתב לפרסם הודעת תיקון בגודל הפרסום הכוזב, בעמוד הבית, מיד עם קבלת המכתב, ולמחוק מן האתר לרבות מן הארכיב, את הפרסום המכפיש.

העתק ממכתב ב"כ התובע מיום 22.6.15 מצ"ב **נספח 2**.

10. ביום 23.6.15 שלח הנתבע 1, יואב יצחק, מכתב תשובה, בדוא"ל, שבו דחה את טענות התובע ודרשותיו שבמכתב בא כוחו מיום 22.6.15.

הנתבע 1 טען במכתבו, כי "בכל הכבוד, מר עמוס שוקן אינו חסין מביקורת ב-News1, כולל באשר להתנהלותו הבעייתית מול עובדיו והתנהלות בכירי קבוצת הארץ /או עמוס שוקן ביחס לשורה של פרשות ועניינים עסקיים בקבוצה" (סעיף 2 למכתב) והוסיף, באופן מקומם, כי "אם וכאשר יהא צורך בכך, נעמוד בבית המשפט על בירור מעמיק ומקיף של כל הסוגיות הרלוונטיות לפרסומים האמורים, לרבות השימושים הבעייתיים /או הסחטניים שעושה מר שוקן במעמדו האישי /או העסקי" (סעיף 4 למכתב).

העתק ממכתב הנתבע 1 מיום 23.6.15 מצ"ב **נספח 3**.

11. טענת הנתבע 1 הינה דוגמא מובהקת למעוול חסר תום לב, שבמקום ליתן מענה ענייני לטענת התובע, או לחזור בו מן הדברים שהטיח בתובע, מנסה להרתיע את התובע מלתבוע אותו דיבה, באמצעות האיום בגרירתו של התובע למשפט ארוך ומיותר, בפרשיות עלומות, נעדרות רלוונטיות.

כמובן שבטענתו האמורה של הנתבע 1 אין שמץ הגנה בפני טענות הדיבה הממוקדות של התובע, כי מן הפרסום נשוא התביעה עולה, כי עו"ד רונאל פישר סחט את התובע; וכי סחיטתו של התובע על ידי עו"ד רונאל פישר הצליחה; וכי כתוצאה מסחיטת התובע על ידי עו"ד רונאל פישר לא פורסם התחקיר כנגדו.

טענת הנתבע 1 בדבר הבעת "ביקורת", כביכול, מופרכת מיסודה, שהרי הנתבעים ביצעו פרסום עובדתי כוזב, אודות סחיטה, כביכול (סחיטה שלא היתה ולא נראה) של התובע על ידי עו"ד רונאל פישר, בנוגע לתחקיר.

12. הנתבעים בחרו, איפוא, שלא לחזור בהם מן הפרסום, שלא לתקן ו/או להכחיש את הפרסום, בשום דרך שהיא; וגם לא התנצלו כלפי התובע, על הפגיעה שהסבו לו. בכך החריפו והעצימו הנתבעים את נזקיו הרבים של התובע, ואגב כך גם הוכיחו את חוסר תום ליבם, ואת הזדון והכוונה לפגוע בתובע.

ד. הטיעון המשפטי

13. סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, קובע, בין היתר, כי:

"13. לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי –

....

(5) פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בודר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור;

...

(7) דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21;

14. סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע מעניק, בין היתר, לבעלי הדין הגנה מוחלטת מפני הגשת תביעה בלשון הרע כנגדם, בגין תוכן כתבי טענותיהם בהליכים המשפטיים.

15. סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע מעניק למפרסמים (כגון: עיתונאים וכלי תקשורת) הגנה מוחלטת מפני הגשת תביעה בלשון הרע כנגדם, בגין דיווח אודות תוכנם של כתבי טענות של בעלי הדין בהליכים משפטיים, כל עוד הדיווח שמבצעים המפרסמים הינו דיווח נכון והוגן, ולא נאסר על פי סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע.

16. סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, קובע כי:

"21. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע רשאי בית המשפט, מיזמתו או לבקשת בעל דין, לאסור או לעכב זמנית, מנימוקים שיירשמו, פרסום ברבים של הליכי בית המשפט - לרבות כתבי טענות, כתבי בי-דין אחרים, כתב אישום ודבר הגשתם של אלה ולרבות פסק דין כל עוד אינו חלוט - במידה שראה צורך בכך לשם הגנה על שמו של אדם הנוגע במשפט ואולם לא יאסור בית משפט ולא יעכב זמנית את פרסום דבר פתיחתו של הליך משפטי או את הפרסום של כתב אישום, תביעה או פסק דין, אם התנגד לכך הנפגע; העובר על איסור לפי סעיף זה, דינו - מאסר ששה חדשים או קנס 5,000 לירות".

17. בית המשפט העליון קבע, בפרשת עו"ד דן אבי יצחק, כי יש לעמוד על המשמר במיוחד, כאשר כלי התקשורת, המדווח על תביעת לשון הרע, הינו גם בעל דין באותה תביעת לשון הרע. בסיטואציה שכזו, כלי התקשורת איננו רק "מדווח" על תוכן הליך המשפטי, אלא עשוי להיות גם מי שיצר תוכן זה מלכתחילה (כגון: כאשר כלי התקשורת מגיש כתב הגנה מטעמו, בתגובה לתביעת הדיבה, ולאחר מכן מפרסם את תוכנו).

לפיכך, במקרה שכלי התקשורת יעלה טענות כזב משוללות יסוד בכתב ההגנה, ולאחר מכן ידווח, דיווח נכון והוגן, על תוכנו (הכוזב) של כתב ההגנה, יזכה כלי התקשורת, על פי סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע, לחסינות בפני תביעת לשון הרע - חסינות שלא היה זוכה לה אילו פירסם את הדברים שבכתב הטענות לא דיווח מהליך משפטי - אלא אם כן יאסר פרסום כתב ההגנה על פי סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע.

ראה: "ראוי עם זאת, שנשית ליבנו לכך, כי במקרה שבו אמצעי התקשורת הוא צד להליך המדווח, להבדיל ממצב שבו אמצעי התקשורת מדווח על ריבם של שניים אחרים, ניטל, למצער, מקצת מן האפקט המאיים שיש לחובת הדיווח ההוגן. במקרה שבו אמצעי התקשורת הוא צד להליך לו מיוחסת תוצאת לשון הרע, אין הוא רק בבחינת מדווח על "חדשות", כי אם גם יוצר אותן באמצעות כתבי טענות שהוא מגיש לבית המשפט. על ידי דיווח נכון והוגן של האמור בכתב

ההגנה, למשל, יזכה הוא לחסינות בפני תביעת לשון הרע, חסינות שלא היה זוכה לה אילו פירסם את הדברים שבכתב הטענות לא כדיווח מהליך משפטי. עם זאת היתרון שבחסינות זו ניטל במידה רבה אם פרסום ההליך נעשה שלא בתום לב שאז אין אמצעי התקשורת מוגן מפני תביעת לשון הרע אף שהפרסום הוא פרסום של "הליך משפטי". כוחם של אמצעי התקשורת, במיוחד שעה שהם צד להליך המדווח, מחייב אותנו, אפוא, לעמוד על המשמר פן תהפוך הוראת החסינות שלפי סעיף 13(7) למחסה ולדרך להשמיץ ולפגוע ללא כל חשש".

רע"א 3614/97 דן אבי יצחק, עו"ד נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ ואח', פ"ד נג (1) 26, 96.

18. בפרשת ד"ר אורלי אינס-קניג עמד בית המשפט העליון על השיקולגם השונים הנוגעים ליישומו של סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע, וקבע, כי תנאי יסוד לשימוש בסעיף חוק זה הוא כי תוספת הפגיעה שתיגרם עם פרסום ההליכים בתביעה - במובחו מהפגיעה העומדת במוקד אותה תביעה - תצדיק איסור פרסום ברבים.

ראה: "עקרון יסוד בשיטתנו הוא כי בית המשפט ידון בפומבי והוא נגזר מן הזכות החוקתית לחופש הביטוי ומזכות הציבור לדעת (ראו סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה, עוד ראו לתכליות העיקרון ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' פלוני, [פורסם בנבו] פס' 7 (27.2.2008) והאסמכתאות שם) (להלן: עניין ידיעות אחרונות)). סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע קובע חריג לעיקרון זה, אך השימוש בו הוגבל בפסיקה למקרים מתאימים המצדיקים זאת. כך למשל, קבע בית משפט זה כי תנאי יסוד לשימוש בסעיף 21 הנ"ל הוא שתוספת הפגיעה שתיגרם עם פרסום ההליכים בתביעה – במובחו מהפגיעה העומדת במוקד התביעה – תצדיק לאסור את הפרסום (ע"א 772/88 הוצאת מודיעין בע"מ נ' חובב, פ"ד מו(5) 441, 444-445 (1992); רע"א 3614/97 אבי יצחק נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נג(1) 26, 53-54, 70 (1998) (להלן: עניין אבי יצחק); רע"א 3788/06 יפת נ' ידיעות אחרונות בע"מ, [פורסם בנבו] פס' 15-17 (19.1.2012)). שיקולים נוספים שמנתה הפסיקה לעניין זה הם האינטרס הציבורי בפרסום מקום שבו ההליך נוגע ל"עניין ציבורי לגיטימי" או ל"אישיות ציבורית"; מידת הקשר בין הפרסום ובין עניינים הנוגעים לצנעת הפרט; מידת יכולתו של התובע להציג את גירסתו באמצעי התקשורת; וקיומם של אמצעים פוגעניים פחות העשויים למנוע את הפגיעה בשמו הטוב של התובע (עניין אבי יצחק, בעמ' 77-85).

רע"א 1386/14 ד"ר אורלי אינס-קניג נ' עיתונות זהב בע"מ (פורסם בנבו, ניתן ביום 12.5.14).

ה. פרסום כתב ההגנה של הנתבעים יביא לפגיעה קשה בתובע מעבר לפגיעה מן הפרסום

19. במועד הגשת בקשה זו טרם הגישו הנתבעים את כתב הגנתם, בפני תביעת הדיבה. עם זאת, כבר כעת ברור, כי פרסום ברבים של כתב ההגנה של הנתבעים, לכשיוגש על ידם, יביא לפגיעה קשה - נוספת - בתובע, מעבר לפגיעה הקשה שנגרמה לתובע מן הפרסום, וזאת בשל הנסיבות הבאות:

20. ראשית, כפי שפורט לעיל, התובע לא היה שותף להחלטה שלא לפרסם את התחקיר אודות עו"ד רונאל פישר, ואפילו לא ידע, באותה עת, על דבר קיום התחקיר. הנתבעים לא חלקו על כך, בכתב התגובה למכתב הדרישה ששלח ב"כ התובע. ברור, איפוא, כי לנתבעים לא יכולה לקום הגנת "אמת דיברתי" ביחס לפרסום.

בפרסום הכוזב שביצעו הנתבעים, אודות "סחיטתו", כביכול, של התובע, נכתב, כי עו"ד רונאל פישר איים, כי ידאג לפרסם בתקשורת "מידע שיפיל את עמוס שוקן". הנתבעים לא ציינו בפרסום הכוזב, את תוכנו המדויק של אותו מידע. קיימת, איפוא, אפשרות סבירה, כי הנתבעים יעלו בכתב הגנתם, לראשונה, פירוט נטען של ה"מידע שיפיל את עמוס שוקן", אשר יכלול טענות כוזבות ופוגעניות כנגד התובע, אשר "אמיתותם" לא תוכח לעולם ו/או טענות החודרות לצנעת הפרט של התובע. פרסום ברבים של תוכנו של אותו "מידע שיפיל את עמוס שוקן" יסב, איפוא, לתובע פגיעה קשה - נוספת - מעבר לפגיעה שהסב לו הפרסום נשוא התביעה.

פרסום ברבים אודות תוכנו של ה"מידע שיפיל את עמוס שוקן" יביא לפגיעה מיותרת ובלתי מוצדקת בתובע, שהרי, בין אם תוכנו הנטען של המידע הינו נכון ובין אם לאו, **אין בו כדי להקים לנתבעים הגנת "אמת דיברתי"**, בנוגע לפרסום, שעניינו "סחיטה", שלא היתה ולא נבראה, של התובע, על ידי עו"ד רונאל פישר. תוספת הפגיעה כאמור, לא יכולה, איפוא, לסייע באופן ממשי בהגנת הנתבעים ורק תסב נזק נוסף ומיותר ופוגעני לתובע, כדי לבוא עימו חשבון.

די בכך על מנת לקבל את הבקשה.

21. **שנית**, כפי שפורט לעיל, לאחר פרסום הכתבה נשוא התביעה, ובתגובה למכתב הדרשה ששלח ב"כ התובע, טען הנתבע 1, יואב יצחק, כי **"בכל הכבוד, מר עמוס שוקן אינו חסין מביקורת ב-News1, כולל באשר להתנהלותו הבעייתית מול עובדיו והתנהלות בכירי קבוצת הארץ ו/או עמוס שוקן ביחס לשורה של פרשות ועניינים עסקיים בקבוצה"** (סעיף 2 למכתב) והוסיף, באופן מקומם, כי **"אם וכאשר יהא צורך בכך, נעמוד בבית המשפט על בירור מעמיק ומקיף של כל הסוגיות הרלוונטיות לפרסומים האמורים, לרבות השימושים הבעייתיים ו/או הסחטניים שעושה מר שוקן במעמדו האישי ו/או העסקי"** (סעיף 4 למכתב).

הנתבע 1 הודיע, איפוא, באופן גלוי ומפורש, על כוונתו להעלות בתיק זה, את הטענות (המוכחשות) הבאות:

21.1. טענות (מוכחשות) אודות התנהלות בכירי קבוצת הארץ (איזה בכירים?) ביחס ל"שורה של פרשות ועניינים עסקיים בקבוצה".

21.2. טענות (מוכחשות) אודות התנהלות התובע ביחס ל"שורה של פרשות ועניינים עסקיים בקבוצה".

21.3. טענות (מוכחשות) אודות התנהלות התובע "מול עובדיו".

21.4. טענות (מוכחשות) אודות "השימושים הבעייתיים ו/או הסחטניים שעושה מר שוקן במעמדו האישי ו/או העסקי".

כל הטענות (המוכחשות) האמורות הינן טענות אשר אין להן שום קשר לפרסום נשוא תביעת לשון הרע זו, שענינו, כאמור, "הסחיטה", שלא היתה ולא נבראה, של התובע, על ידי עו"ד רונאל פישר, וברור, כי פרסומן ברבים של טענות אלו יסב לתובע פגיעה קשה - נוספת - מעבר לפגיעה שהסב לו הפרסום נשוא התביעה.

הצהרת הכוונות הברורה והמפורשת של הנתבע 1, יואב יצחק, להעלות בתיק זה שלל רב של פרשיות ועניינים (ובלשונו של הנתבע 1: **"שורה של פרשות ועניינים עסקיים בקבוצה"**), שעל פניהם אין בינם לבין מוקד התביעה ולא כלום, כמו, גם הניסוח הנרחב והגורף של יתר הטענות (המוכחשות) שבכוונתו להעלות בתיק זה, מלמדים כי עסקינן במקרה מובהק, מאין כמותו, המצדיק מתן הגנה לתובע.

די בכך על מנת לקבל את הבקשה.

22. **שלישית**, במכתבו מיום 23.6.15, טען הנתבע 1 כי בכוונתו לעמוד על בירור "מעמיק ומקיף" בבית המשפט, ביחס לשימושים הבעייתיים ו/או הסחטניים, אשר, לטענתו, התובע עושה "במעמדו האישי".

הודעתו המפורשת של הנתבע 1, כי בכוונתו להעלות בבית המשפט טענות הקשורות ב"שימושים בעייתיים" ב"מעמד האישי" של התובע, מקימה את החשש הכבד, כי בכתב ההגנה יועלו, קרוב לוודאי, טענות שיהא בהן משום חדירה קשה לצנעת הפרט, תוך פגיעה בפרטיות התובע ו/או בני משפחתו הקרובים, וזאת, שוב, ללא שום קשר למה שיכול לשמש לנתבעים, כהגנה, כביכול, בפני הפרסום נשוא התביעה.

פרסום טענות שיש בהן משום פגיעה בפרטיות הינו אחד המקרים שבהם יש ליתן, על פי ההלכה הפסוקה, הגנה לתובע, תוך שימוש בהוראת סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע.

בית המשפט העליון קבע בפרשת עו"ד דן אבי יצחק, כי "כאשר מדובר בפרסום של עובדה המצויה ברשות הפרט של אדם, פעמים רבות הפגיעה הבלתי הפיכה בו טמונה בעצם החשיפה של אותה עובדה. במצב דברים זה, גם בדרישה לכך שהפרסום יהיה "נכון והוגן" אין כדי לרכך במידה של ממש את הפגיעה בתובע. אכן, מקום בו מדובר בעניין של צינעת הפרט, קטן הסיכוי כי מתן ביטוי לכל העמדות שעלו במשפט ימתן את האפקט הפוגע של הפרסום. לפרסום התשובה שניתנה בהליך לטענה הפוגעת בשם הטוב יש כוח מוגבל במיתון הפגיעה שבעצם החשיפה של הטענה האמורה".

רע"א 3614/97 דן אבי יצחק, עו"ד נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ ואח', פ"ד נג (1) 26, 81.

אם המידע הפוגע בפרטיות התובע ואו בני משפחתו הקרובים יתפרסם ברבים, ייגרם נזק כבד ובלתי הפיך לתובע, ולא יהא טעם בהגשת בקשה למתן צו איסור פרסום ביחס למידע זה, לאחר שזה יהפוך נחלת הכלל.

די בכך על מנת לקבל את הבקשה.

23. השיקולים שנמנו בפסיקה, שלא ליתן צו על פי סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע, שעניינם מידת יכולתו של התובע להציג את גירסתו באמצעי התקשורת, וקיומם של אמצעים פוגעניים פחות למנוע את הפגיעה בשמו הטוב של התובע, פועלים לטובת מתן הצו המבוקש לתובע, שהרי, אילו ניתן היה להניח, שכתב ההגנה, שכאמור, טרם הוגש, יעסוק, באופן ענייני, אך ורק בסוגיית ה"סחיטה" (שלא היתה ולא נבראה), ברור, כי התובע לא היה בא בטרוניה על כך, אלא שמגמת פניהם של הנתבעים, כפי שעולה ממכתב הנתבע 1, הינה, קרוב לוודאי, להעלות גם שלל רב של טענות כזב פוגעניות, בלתי רלוונטיות לתביעת הדיבה, ואף תוך פגיעה בפרטיות התובע, ואין מקום לדרוש מהתובע להיגרר לכך, ובכך להעצים את הפגיעה בו. הסעד של עיכוב זמני, המבוקש בבקשה זו, לפרק זמן קצר, הינו האמצעי המינימלי הדרוש למניעת הפגיעה המיותרת בשמו הטוב של התובע.

24. בנסיבות אלו, קיים צורך ממשי ודחוף להגן על שמו של התובע, מפני תוספת הפגיעה, אשר עתידה להיגרם לו (מעבר לפגיעה העומדת במוקד התביעה), אם יפורסם ברבים כתב ההגנה של הנתבעים.

ו. הסעדים המבוקשים בבקשה

1.1. סעד של עיכוב זמני של פרסום ברבים של כתב ההגנה

25. על פי סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע רשאי בית המשפט "לאסור או לעכב זמנית", מנימוקים שיירשמו, פרסום ברבים של הליכי בית המשפט, לרבות כתבי טענות, "במידה שראה צורך בכך לשם הגנה על שמו של אדם הנוגע למשפט".

26. סעד של עיכוב זמני של פרסום ברבים של כתב טענות (המבוקש בבקשה זו) הינו סעד קל יותר מאשר סעד של איסור פרסום ברבים של כתב טענות, כפי שעולה מדברי בית המשפט העליון בפרשת עו"ד דן אבי יצחק:

"....מנקודת המבט של עקרון פומביות הדיון, בדרך-כלל איסור הפרסום הוא אמצעי חמור יותר, ובמידה ממשית, מעיכוב זמני של פרסום. על-כן, ראוי כי במסגרת שיקול-הדעת בדבר פרסומו של עניין כזה או אחר אשר עולה בזמן הדיונים, תישקל האופציה של עיכוב הפרסום של אותו עניין בטרם יוחלט על איסורו המוחלט".

רע"א 3614/97 דן אבי יצחק, עו"ד נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ ואח', פ"ד נג (1) 26, 86.

27. בשלב זה, התובע איננו מבקש צו לאסור פרסום ברבים של כתב ההגנה של הנתבעים, אלא צו שיפוט ממוצמם יותר, של עיכוב זמני בלבד בפרסום ברבים של כתב ההגנה של הנתבעים - בין פרסום תוכן כלשהו מכתב ההגנה ונספחיו ובין פרסום מסמך כלשהו המצורף לכתב ההגנה - לתקופה של 14 ימים בלבד, החל ממועד הגשת כתב ההגנה של הנתבעים לתיק בית המשפט.

צו עיכוב זמני זה מבוקש על מנת שתינתן לתובע האפשרות להגיש, אם יחפוץ בכך ובמידת הצורך, בפרק הזמן של 14 הימים, בקשה על פי סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע, לאסור על פרסום ברבים של כתב ההגנה, כולו או חלקו, של הנתבעים, או כל בקשה מותאימה אחרת, לרבות בקשה למחיקת טענות מכתב ההגנה של הנתבעים.

28. אם **תתקבל** הבקשה לעיכוב זמני, הנתבעים יוכלו, אם יחפצו בכך, להעלות בכתב הגנתם את טענותיהם הפוגעניות והבלתי רלוונטיות לפרסום (טענות שממילא אין בהן כדי להקים להם הגנה כלשהי בפני תביעת הדיבה), תוך נטילת הסיכון עליהם כי טענותיהם יימחקו מכתב ההגנה וכי התנהגותם תובא בחשבון לענין הגדלת שיעור הפיצויים לתובע, אך לא יהיו רשאים לפרסם ברבים, בפרק הזמן של 14 הימים, את טענותיהם, ובכך **תעוכב**, זמנית, **תוספת** הפגיעה בתובע, מעבר לפגיעה הקשה שנגרמה לו מהפרסום נשוא התביעה.

29. לעומת זאת, אם, חלילה, **לא תתקבל** הבקשה לעיכוב זמני, הנתבעים ו/או כל כלי תקשורת אחר, יוכלו לפרסם ברבים את הטענות הכוזבות ו/או הפוגעות בצנעת הפרט של התובע ו/או בני משפחתו הקרובים, באמצעות דיווח נכון והוגן על כתב הגנתם, ואם כך יקרה, התובע לא יוכל לתבוע אותם על כך (עקב הוראת סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע), וכתוצאה מכך ייגרם לתובע נזק קשה וחמור, בלתי הפיך, שאינו בר פיצוי.

הפגיעה הקשה בתובע צפויה להיות חמורה במיוחד, עקב העובדה שהנתבעים הם גם **בעלי הדין**, אשר מעלים, מלכתחילה, את טענות הכוזב כנגד התובע, וגם **כלי התקשורת ועורכו**, שברשותם הכלים, האמצעים, הידע והיכולת **להפיץ** את הטענות הכוזבות, לציבור הרחב.

30. לנוכח הודעת הנתבע 1, יואב יצחק, במכתבו מיום 23.6.15 הרי **שמאזן הנוחות** נוטה באופן מובהק לטובת התובע, שהרי, ממה נפשך? אם יתברר, כי כתב ההגנה של הנתבעים, שכאמור, טרם הוגש, יכלול טענות כוזבות ו/או הפוגעות בצנעת הפרט של התובע ו/או של בני משפחתו הקרובים - כפי שקרוב לוודאי שיקרה - הרי שבוודאי שיש ליתן את הצו לעיכוב זמני, על מנת לאפשר לתובע לעתור למחיקת טענות אלו בטרם פרסומן, ואם יתברר אחרת - דהיינו שכתב ההגנה מתמקד, עניינית, בדיבה עסקינה - הרי שעייכוב בלבד של פרסום ברבים של תוכן כתב ההגנה, לתקופה קצרה של 14 ימים בלבד, לא יגרום כל נזק לנתבעים.

31. הנזק הצפוי להיגרם לתובע, במקרה של פרסום הטענות הכוזבות ו/או הפוגעות בצנעת הפרט, בד בבד עם הגשת כתב ההגנה לבית המשפט, הוא **נזק כבד**, **בלתי הפיך ובלתי ניתן לתיקון**, וזאת במיוחד לנוכח העובדה, שבעידן האינטרנט, פרסום בכלי תקשורת אחד גורר אחריו, במקרים רבים, פרסומי שרשרת, באמצעי תקשורת אחרים ורשתות חברתיות למכביר, ואף את "הנצחת" הפרסום שכבר בוצע, במנועי חיפוש שונים.

הנזק הכבד שייגרם לתובע, אם לא יינתן הצו, איננו שקול, איפוא, כלל, לאי הנוחות גרידא, (אם בכלל) שתיגרם לנתבעים או לכל אדם אחר, ממתן הצו, **שכל עניינו בעייכוב קצר בפרסום תוכנו של כתב ההגנה**, לתקופה של 14 ימים בלבד, אשר אין בו כדי לפגוע, לא בזכות הציבור לדעת ולא בעקרון פומביות הדיון.

32. לנוכח החשש כי אם יוודע לנתבעים דבר הגשת בקשה זו, הם ימהרו להגיש את כתב ההגנה ולפרסם את תוכנו, ובכך ייגרם לתובע פגיעה בלתי הפיכה, מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן צו שיפוט, במעמד צד אחד.

כך, בפרשת עו"ד דן אבי יצחק נתן בית המשפט המחוזי, צו ארעי, וחורה על עיכוב זמני בפרסום ברבים של כתבי הטענות, כפי שעולה מתיאור ההליכים, במסגרת פסק דינו של בית המשפט העליון באותה פרשה:

"בתאריך 15.5.1997 נתן בית-משפט קמא צו ארעי ובו הורה "לעכב זמנית פרסומם ברבים של כתבי-הטענות בת"א 1206/97 ובת"א 1213/97 (ובכלל זה כתבי התביעה שהוגשו בתיקים הנ"ל), בין פרסום של כתב הטענות גופו ובין פרסום של כתב בי-דין אחר המביא מתוך כתב הטענות". בתאריך 18.5.1997 התקיים דיון במעמד שני הצדדים, ובסיומו הסכימו הצדדים כי עד להחלטה בבקשה "רשאים המשיבים וכל אדם לפרסם ברבים את עובדת הגשתם של כתבי הגנה בשתי התביעות, ואת העובדה שכתבי הגנה אלה מכחישים את התביעות".

2.1. סעד של עיכוב פרסום ברבים של ההליכים הנוגעים לבקשה זו

33. לנוכח התנהלות הנתבעים עד כה, קיים חשש כבד, כי עוד בטרם הגשת כתב ההגנה, וכבר **במסגרת הדיון בבקשה דנן לעיכוב זמני של פרסום כתב ההגנה**, יעלו הנתבעים את הטענות הפוגעניות כנגד התובע, לרבות טענות הפוגעות בצנעת הפרט של התובע ו/או בני משפחתו הקרובים, ואף ידווחו עליהם בכלי התקשורת, וכך יימצא מתן הצו המבוקש על ידי התובע מעוקר מכל תוכן, תוך פגיעה קשה ובלתי הפיכה בתובע.

34. לפיכך, מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן - במעמד צד אחד - גם צו **המעכב זמנית פרסום ברבים של דבר הגשתו ותוכנה של הבקשה דנן, ושל הבקשה הדחופה ליתן החלטה בבקשה דנן במסגרת פגרת בתי המשפט, המוגשת במקביל לבקשה זו**; תגובות הנתבעים לבקשות אלו; תשובות התובע לתגובות הנתבעים לבקשות אלו, וההחלטות השיפוטיות ביחס לבקשות אלו, וכל זאת עד להחלטה אחרת של בית המשפט הנכבד.

35. גם צו שכזה הינו מידתי ביותר, כאשר הנזק הנכבד והבלתי הפיך שייגרם לתובע מאי מתן הצו הינו חמור במיוחד, והוא אינו שקול מול אי נוחות גרידא (אם בכלל) שתיגרם לנתבעים, או לכל אדם אחר, ממתן הצו.

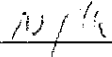
ז. סוף דבר

36. הבקשה נתמכת בתצהירו של התובע, עמוס שוקן.

37. למען הסר ספק, אין באמור או בשאינו אמור בבקשה זו כדי לגרוע, לפגוע או למצות את טענותיו של התובע, בכל הקשור לכתב ההגנה של הנתבעים, אשר, במועד הגשת בקשה זו, טרם הוגש לבית המשפט.

התובע שומר על מלוא זכויותיו, הן הדיניות והן המהותיות, ביחס לכתב ההגנה של הנתבעים, לרבות זכותו להגיש בקשות למחיקת טענות מכתב ההגנה של הנתבעים.

38. לפיכך מתבקש בית המשפט הנכבד להיעתר לבקשה, כמפורט בראשה.

אלון נדב, עו"ד

זאב ליאונד, עו"ד

זאב ליאונד ושות'
עורכי דין ונוטריון
ב"כ התובע